

Andrej Ivanuša

DIPLOMAT LAV

(slovenski: *DIPLOMAT – LEV*)

Bio sam još uvijek malo vrtoglav od dugog krio-spavanja. Ali sada je bila preda mnom Julija. To je bio konačni cilj mog prvog preskakivanja svemirskog prostora kroz Tesline EM-crvotočine. Brinulo me kako ću odraditi svoju prvu diplomatsku misiju. Bio sam imenovan za atašea ali sam jako priželjkivao, da bi što prije pregurao preko položaja tajnika, savjetnika i konzula do veleposlanika.

Hologramska projekcija u mojoj kabini u realnom je vremenu prikazivala povezan sistem od tri sunca 36-Ophiuchi. Mene je interesiralo prvo sunce Alfa i njegov planetarni sustav. U tom sustavu ponajviše planet Valentin i njegov mjesec Julija. Stotinu sam puta provjeravao podatke i moje znanje o Juliji jer me jako brinulo, da ne bi nešto zamočio kad susretnem vođu diplomatske misije. Kažu da je stara sitničavo zanovijetalo ali da je i veoma slavna i jako cijenjena među stanovnicima Julije.

„Ej, Arthure, vidim da si budan!“ zagalamio je Freddie kroz vrata, koja su se šuštanjem otvorila. Njegovo pjegavo lice okruživala je gusta crvena kosa. Uh, ovaj je zaista bio pravo zanovijetalo. Na malom svemirskom brodu nije bilo ni malo lako živjeti s njim. Klonio sam ga se ali i to je bilo jako teško. Samo sam savio oči prema stropu. Jer nisam ništa odgovorio, nastavio je slatkim glasom:

„Gospodine veleposlaniče, dali biste ...“

„Ne bi! Nisam raspoložen! Koliko puta ti moram reći, da sam imenovan za atašea,“ prekinuo sam ga i još dalje zurio u hologram.

„Ma, svejedno je ataše ili nešto drugo ... Ozbiljno te pitam, ne bi li ti prešao među nas, trgovce?“ rekao je sa širokim osmjehom na licu. „Znaš, nas trgovce kiteleti ne proždiru ...“

Prekinuo sam ga netrpeljivo:

„Oni te ne prožderu! Samo te usisaju u telepatsko čvorište, da možeš komunicirati sa njima.“

„Da, da, znam! Ali onda si sav smrdljiv, ljigav i pomalo ukiseljeni prevodilac ili ... diplomata!“ Još je i glasom podvukao posljednju riječ. Raširio je ruke i njima počeo zamahivati kružeći oko mog hologramskog projektora kao velika, polagana ptica.

„Kitelet sam i prožderat ću te! Jao, moj diplomata uopće nisi ukusan ... Bolje je, da te odmah ispljunem!“

Bijesno sam ga prekorio:

„Kitelet nije ptica. To ti je isto kad bi čovjeka proglasio za puzavca jer hoda po površini planete.“

Zaustavio se i spustio ruke.

„Što je onda, leteći kit?“

„Hm, slični su kitovima ali biološki nisu ni malo blizu sisavcima. Bliži su našim puzavcima, ako već moram, tebi glupanu, praviti usporedbu sa zemaljskom faunom! Polazu vazdušna jaja i mogu letjeti ... bolje rečeno, plivati u gustoj atmosferi sa mnogo većim udjelom kiseonika. Njihova atmosfera je veoma gusta, bliže je gustoći vode nego vazduha na Zemlji!“ Uzdahnuo sam, jer sam pokušao što jednostavnije objasniti osnovne biološke i planetarne činjenice crvenokosoj budali koja je došla tu samo zbog trgovanja sa prirodnim resursima planete, zapravo mjeseca. Bolje bi bilo reći pljačkati umjesto trgovati.

„Budi bez brige! U njegov otvor za proždiranje me nećeš smjestiti. Ali ti sam dobrovoljno ideš u njegovu gubicu. Ja to nikako ne mogu shvatiti!“

„Pa i ne treba! Pusti me, da radim svoj posao.“

„I hoću, gospodine Arthure Ignatiuse Conan Doyle!“ rekao je slatkim glasom i uputio se ka vratima. Kad su se otvorila, zastao je i okrenuo se prema meni.

„Ali nije mi jasno kako su baš tebe izabrali za diplomatu na Juliji. Ima toliko bližih i manje zahtjevnih planeta gdje bi mogao početi karijeru.“

Kad su se vrata zatvorila iza njega zamislio sam se. Što je to bilo ili što sam uradio da sam već kod prvog saslušanja na vanjskom ministarstvu uvjerio činovnike da su baš mene poslali među ... kitelete.

Hologramski projektor sam preklopio na mjesec Juliju. Sva luna praktični je u cjelini prekrivena oceanom. Samo nekoliko manjih otočića strči iz njega. Oni su nekakva sidra za razvoj života. Na njih su se uhvatili ljigavci. Ti su opet osnova za uspravnike, uvijače, plivalice, orhidovce i druga bića koja su po našem shvaćanju negdje između biljki i životinja. Ovaj velik preplet bića stvorio je velike plivajuće kontinente. Na gornjoj strani su bića koja se hrane mrtvim tijelima padajućim sa neba. Sve to svare pomoću sunčeve energije. Niže ispod su paraziti, simbioti i drugi koji se hrane njihovim sokovima ali im nude plutajuću potporu. U oceanima su plivajuća bića koja love oceanske životinje pomoću dugih lovki. Između su još anaerobnici kojima ne treba kiseonik za život. Oni su paraziti ali su istovremeno 'zemlja' iz koje sve izraste.

Uspravniki su nešto slično našem drveću, ali zaista samo nešto slično, i nude dom letačima. To su kao zemaljski insekti. Iznad svega u gustoj atmosferi na neobičan način plivaju različite životinje, vazdušne ribe svih vrsta. Ali nisu baš ribe nego nekakvi plivajuće-leteći puzavci. Jer izlegu nešto slično kao jaja zemaljskih puzavca.

Prvi među njima su kiteleti. Oni su zemaljskim kitovima samo po vanjskom izgledu slična bića. Legendarna astrobiologinja Vaike Mogesen, nosioc Nobelove nagrade i prva diplomatska predstavica Zemljana na Juliji bila je prva koja je otkrila, da su kiteleti zapravo inteligentna bića.

Još malo i ja ću nastupiti kao činovnik u okviru njene diplomatske misije na ovom neobičnom svemirskom tijelu.

Dvanaest standardnih sati kasnije parkirali smo se na orbitu oko Julije i polako se približili te priključili na matičnu stacionarnu svemirsku stanicu Romeo koja je u visokoj kružnici već od početka istraživanja. Vidjelo se da je to stara i još jedva upotrebljiva svemirska struktura.

Oficir pristupa skenirao me i rekao:

„O, vaša ekscelencija! Vas njena ekscelencija Vaike već netrpeljivo čeka u Zapadnom diplomatskom vazduhobrodu. Formalnost smo nas dva sredili i ja vas odmah transportiram ... osim ako ovdje slučajno imate još kakve poslove?“

„Pa, zapravo i ne. I sam želim što prije dalje!“

„Izvršno!“

Na Zapadnom diplomatskom vazduhobrodu koji je plutao gornjim rubom guste atmosfere dali su mi vlastitu kabinu. A nisam imao vremena da se malo osvježim, jer je već došao činovnik poslaništva i netrpeljivo čekao na vratima da me vodi do šefice.

Kad su se otvorila vrata glavne ambasadorske kancelarije iza stola ustala je Vaike Mogesen i pristupila do mene. Njezina je koža bila siva kao pepeo i ispredena sitnim gubama. Između njih bili su nekakvi prištići. Vlasi je imala sivo žute boje. Bili su vidjeti kao isprani. Ali njezino tijelo i potezi lica ukazivali su na samouvjerenu ljepoticu. Činilo mi se kao da ju je nešto prožvakalo. Shvatio sam do je to istina i da ću i sam biti sličan njoj posle nekoliko razgovora sa kiteletima.

„Arthur Conan Doyle, vaša ekscelencijo!“ predstavio sam se i pružio ruku. Malo je zastala i osmjehnula mi se. Prihvatila je moju ruku i rekla:

„Dobrodošao na Juliji, mladiću. Nadam se da putovanje nije bilo previše naporno!“

Odmahnuo sam rukom.

„Sjednite, molim vas!“

Rukom je pokazala na sjedište uz konferencijski sto. Sjeo sam i sama sjela nasuprot mene.

„Vi imate isto ime i prezime kako slavni pisac iz 19.stoljeća! Jeste li možda u rodu?“

Bio sam iznenađen, da je poznavala mog pretka sedam generacija u prošlosti.

„Jeste! On je bio slavan pisac naučno fantastičnih priča ali je najviše poznat po ...“

„... pričama o detektivu Sherlocku Holmesu.“ dodala je sa osmjehom.

„Vidim da su vam te priče poznate,“ vratio sam osmjeh.

„Jeste, jako ih volim. Znae imam poprilično veliku elektronsku knjižnicu starih knjiga. Ali koliko je meni poznato, Doyle imao je petoro djece ali nijedno kasnije nije imalo svoje vlastito dijete.“

„Tako se u početku mislilo, ali moj pra-pra deda Adrian Malcolm Doyle imao je nezakonskog sina. Moj se otac Rylan Bard Brendan bavi genetikom. Tako je kao student i sebe genetski proučio te ustanovio tu vezu. Zbog toga je promjenio prezime iz Brendan u Doyle. A kad sam se ja rodio dao mi je ime slavnog pisca.“

Onda se Vaike iznenada sagnula preko stola i ozbiljno me upitala:

„Znate kiteletski jezik?“

„Molim, kiteletski jezik? ... Pa ne, baš ...“ zamucao sam.

„U vašem dosjeu je zapisano, da odlično govorite kiteletski jezik.“

„Tu je nešto krivo, nekakva zabuna. Pa gdje biste na Zemlji našli osobu koja bi me naučila kiteletski?“

„Imate pravo, jer pored mene taj jezik ovdje vlada možda još dvoje ili troje ljudi.“

U tom trenutku nastala je eksplozija slika u mojoj glavi. Kad su se smirile, vidio sam mentalnu sliku ljepotice, Vaike kakva je uistinu bila prije. To me nije zaplašilo jer sam znao, da imam tu neobičnu sposobnost da stvaram metalne slike. Njih upotrebljavam kad želim sugovornika uvjeriti u pravo mojih stavova ili radnji. Posebice kad se branim pred nečim što me ugrožava. Napravio sam mentalnu sliku beskonačno mudroga mislioca i prema njoj počeo slati sve što sam naučio o Juliji i o životu na njoj.

Slika lijepe Vaike poslala mi je misao:

-To što sada upotrebljavate je kiteletski jezik.-

Vratio sam misao:

-Nisam znao, da vlada jezikom bića sa drugog nebeskog tijela.-

-Mladiću, vi imate veoma redak prirodni dar. Baš sam takvu osobu tražila. Znate, na akademiji su odmah rekli za vas, kad ste se upisali na diplomatski fakultet. Morala sam vas testirati i provjeru ste uspješno obavili.-

Mentalne su sliku iščezle. Vaike je ispružila ruku preko stola:

„Dobrodošao među nama. Veoma se veselim suradnje sa vama!“

Tri dana kasnije smo Vaike i ja uspješno sletjeli pomoću vazdušnog zmaja u otvorena usta kiteleta. Jaka vazдушna struja tog žitelja Julije usisala nas je u unutrašnjost. Velikim jezikom koji mi se činio kako golemi crveni travnjak zakotrljao nas je do komunikacionog otvora. Sve je bilo vidjeti kao nadrealistički nogometni stadion i bilo je toplo, ljigavo i valovito.

Kitelet nas je jezikom ponesao točno do smrdljivog otvora na nepcu u ustima. U mojoj je glavi opet nastala eksplozija zvukova, boja i svjetlosti. Bili smo baš ispod kiteletovog prvog mozgovnog ražnja.

Bio sam veoma sretan što sam sada mogao upotrijebiti sve svoje mentalne sposobnosti bez sputavanja. Na Zemlji sam se toga sramio i potiskivao u podsvijest jer sam bio uvjeren da su nešto loše i štetno. Onda sam pomislio da je i moj slavni predak imao tu sposobnost. Shvatio sam, da mu je baš to pomoglo, da je napisao tako dobre priče sa junakom koji ima posebne darove.

A meni sada taj poseban dar pomaže, da razgovaram sa drugim inteligentnim bićem koje nas dijeli stotine svjetlosnih godina svemirskog prostora i milijarde godina različitog biološkog razvoja.

Kitelet me 'potapšao' po ramenu i u savjesti mi se zacrtala slika lava. I zaista sam se tako kraljevski osjećao.